

неправилностъ въ производството на дѣлото или въ по-
становяването на присъдата.

Чл. 520. Равно съ подсъдимия право на въззивъ има
и частниятъ обвинителъ, но той не може да иска повече
отъ това, за което е молилъ първостепенниятъ съдъ.

Чл. 521. Прокуроритѣ могатъ да подаватъ въззивни
протести само срѣщу ония неокончателни присъди, които
не сж съгласни съ даденитѣ отъ тѣхъ заключения и само
по тия прѣдмѣти, по които тѣхнитѣ искания не сж били
уважени отъ първостепенниятъ съдъ.

Чл. 522. Гражданскитѣ ищецъ има право да подава
въззивна жалба само противъ ония части отъ неоконча-
телната присъда, които се касаятъ до възнаграждението
за вреди и загуби, а другитѣ части на присъдата той
може да оборва само до толкова, до колкото съ тѣхъ се
нарушава правото му за възнаграждение.

Съ правото на гражданскитѣ ищецъ за въззивъ се пол-
зува и лицето, което е осъдено да плати сторенитѣ отъ
прѣстъпното дѣяние вреди и загуби.

Чл. 523. За несъвършеннолѣтнитѣ и въобще за лица,
които сж лишени отъ възможностъ да се ползуватъ отъ
правата си, въззиви могатъ да бждѣтъ подавани отъ
тѣхнитѣ родители, съпрузи, настойници или отъ ония лица,
които се грижатъ за тѣхното възпитание.

Чл. 524. Въззивни жалби се подаватъ писмено или
устно, лично или чрѣзъ опълномощени за това повѣрен-
ници и защитници.

Чл. 525. Въ въззивната жалба трѣба да е означено:
отъ кого се тя подава и гдѣ има въззивникътъ своето
мѣстожителство, подава ли се тя срѣщу цѣлата присъда,